

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot arreu.

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

Per a les ànimes del purgatori

Hem rebut una lletra d'un amic que tenim a la presó. No podem reproduir o transscriure aquestes ratlles, que ens tramenten, en un petit comentari, i recollirem la substància de les mateixes i reflectirem el més essencial de llur contingut.

D'uns anys ençà, el règim de la nostra presó ha millorat bastant i l'hotel del carrer d'Entença, el qual estava abans mancat de tot confort, comença a ésser una mica menys inhabitable.

Han passat sortosament a la història els inoblidables "compartiments litofèrreos", més vulgarment coneguts amb el nom de "galàpagos". L'humanitari penalista aragonès Salillas els va enderrocar a Madrid i ací també els han tirat a terra. Lloat siga Déu!

El passeig del detingut ja no té lloc dintre d'una gàbia més esquifida i anguniosa encara que la cella. Preventius i condemnats s'esbargeixen quatre hores diàries — dues al matí i dues més a la tarda — en patis amples, espaiosos, on una mà delicada hi ha escampat unes quantes flors.

S'han introduït altres reformes plausibles a la Model. Els reclusos poden beure vi i cervesa, que abans no tastaven.

Dintre de l'establiment, l'antic escorxadador el substitueix ara una barberia gran, clara, neta, amb lluent miralls i sillons americans, on, a vegades, fins hi trobeu un barber que sap afaitar, personatge de què no sempre disposeu al carrer donant propina.

A les galeries està autoritzat el funcionament de biblioteques collectives, les quals els mateixos reclusos administren i nodreixen. I a preferència — pagant naturalment — deixen tenir llum elèctrica encesa fins

les onze de la nit, cosa que fa un quants anys tampoc es consentia.

Tot això vol dir que el règim penitenciari al nostre país es va humanitzant. Poc a poc van comprnent les mentalitats més endarrerides que, si la presó és un purgatori, no deu ésser un infern.

Ja entren a l'ergástul els llibres, les flors, el vi, amb les dones i els ocells, les coses més augustes i plaents de la vida.

Les dones no passen, per desgràcia, el

cancell. Però els pardals sí que nien, a vegades, a les reixes.

Manca només algun petit detall, perquè la nostra presó sigui Model de nom i de fet. Per exemple:

Que es suprimeixin certs abusos, que no cal especificar perquè són abastament coneguts.

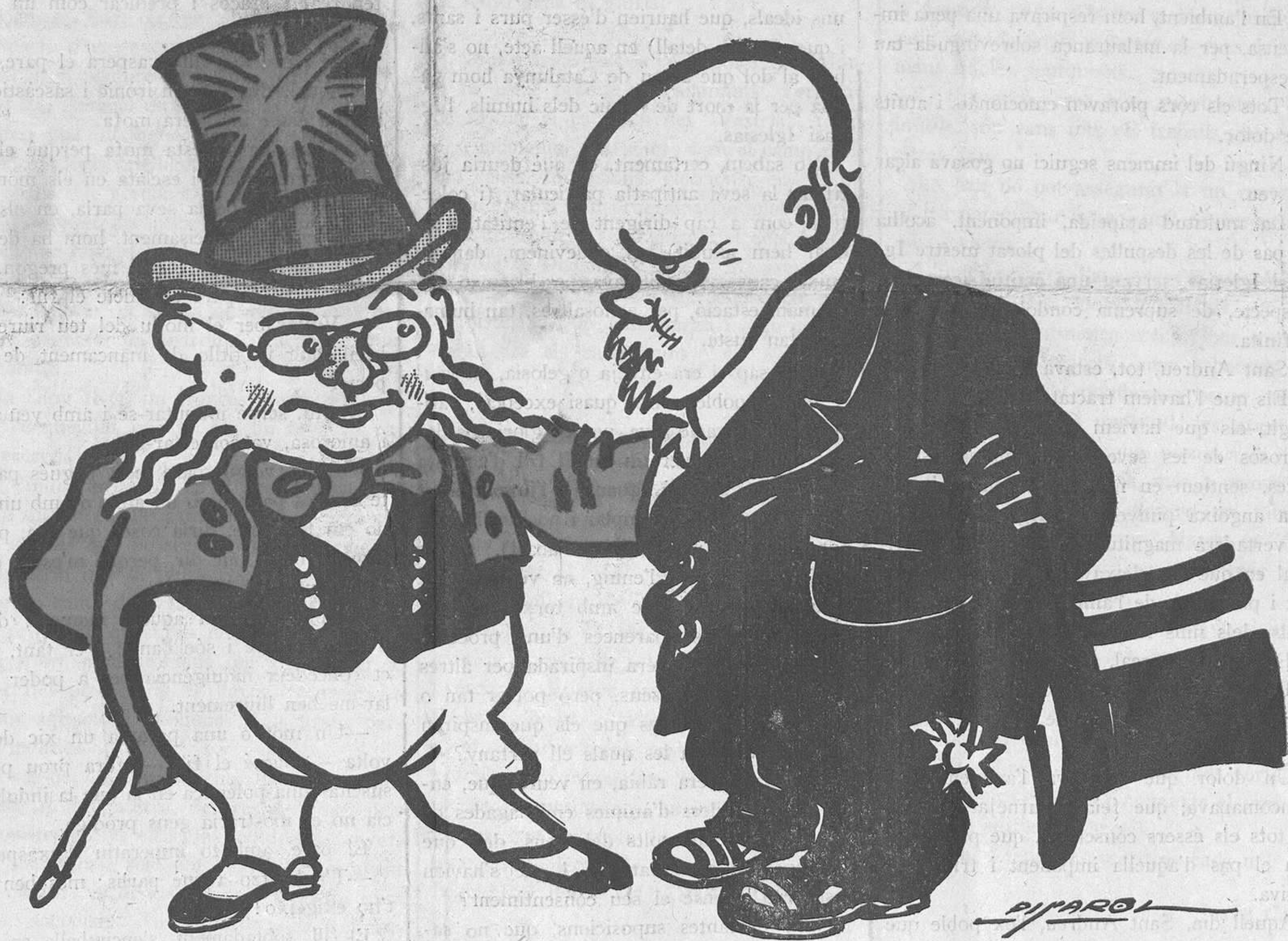
Que es tregui la pols del locutori, un parell de cops l'any, si més sovint no pot ésser.

Que es faci algun dia neteja als soterranis perquè no ofengui el nas amb els aromes que exhalen.

Finalment, que es restableixi el règim polític per als delictes d'impremta i similars.

Així hi haurà dintre de la casa pau i economat, que és el programa que amb gran seny i notable esperit pràctic enarbora el nou Director.

ANGEL SAMBLANCAT

LA POLITICA AL DIA

—I com ho farem per arreglar això dels aranzels amb Espanya?
—Consumirem molta taronja i molts torrons d'Agramunt.

—Que avui, per un mal entès sentit de catalanitat, la premsa, cert sector dretista de la premsa, és refugi de tota estupidesa. S'escriu el diari d'una manera que fa llàstima, amb un esperit mesquí, pobre, llastimós.

—Home, hi han excepcions...

—Sí, senyor que n'hi han d'excepcions. Però tenen poca eficàcia i la seva valor queda anul·lada per la massa de gent inculta i negada, tipus Rucabado, per exemple.

—Què li ha fet Rucabado?

—Que m'ha ofès.

—Com?

—Escrivint. Rucabado també té l'esperit de pessebrista. I aquest esperit, si a Catalunya volem fer quelcom seriós i ferm, s'ha d'acabar.

ANDREU BOSCH I BADIA

Correu de l'estranger

El problema de l'Auschluss

Les relacions internacionals són actualment en un període de relativa tranquil·litat. Relativa només. Però sembla, en efecte, que certes nacions tinguin una mica més de bona voluntat vers la pau. Això s'esdevé, per exemple, entre França i Alemanya i, també, en l'acció diplomàtica de Venècia als Balcans. Tanmateix, hi ha un nombre determinat de problemes que romanen encara extremadament aguts. L'Auschluss, això és, la unió de l'Austria a Alemanya, és un d'aquests problemes.

Malgrat les recents manifestacions del festival Schubert i l'estat d'agitació contínua de la política interior austríaca, no direm que sigui un problema d'un perill imminent per a l'estabilitat europea. El que realment és inquietant és que cada dia s'emboïca més i que hom no hi veu cap eixida.

L'Auschluss és a Austria una qüestió que satisfà els seus interessos espirituals i materials. A Alemanya dona compliment, en part, a l'ideal d'una gran Alemanya que la guerra mundial va fer fracassar.

Així les coses, les nacions veïnes — França, Alemanya, Itàlia... — s'oposen a l'Auschluss polític. Si Alemanya — diuen — està constituïda sobre una base veritablement federal, el perill no seria tan gran. Però hom sap que d'ençà de la constitució de Weimar, Alemanya camina vers la unificació i la centralització. I tot moviment centralitzador i unificador a l'interior es tradueix, a l'exterior, en un moviment d'expansió, imperialista.

Es amb aquesta temença — val a dir que no del tot injustificada — que diverses nacions — França especialment — s'oposen a l'Auschluss. "L'Auschluss — afirmen — és la guerra."

Des d'un punt de mira moral i jurídic, amb quin dret s'hi oposen, però? Fins el tractat de Versalles admet que aquesta unió podrà efectuar-se algun dia. I, altrament, ¿qui negarà als pobles la llibertat de disposar d'ells mateixos? La pau wilsoniana — teòricament almenys — és basa en aquest dret. I són, finalment, aquests veïns els qui mutilant l'Austria i destruint l'entitat econòmica, han determinat la situació actual.

De totes maneres, l'Auschluss, es realitzarà, si no oficialment, d'una manera callada, gradual, però ferma. La legislació i l'administració austríaca aniran adaptant-se a l'Alemanya i els dos pobles aniran unificant-se i compenetrant-se cada dia més.

Ja ha sortit

E. MURGER

ESCENES DE LA VIDA BOHEMIA

Traducció d'ENRIC LUELLES

Pròleg de SANTIAGO RUSINOL

Preu: 2'50 pessetes

La política francesa

L'última crisi francesa — deguda a una baixa maniobra — ha estat una cosa deplorable. La solució que hom li ha donat, no és realment, una solució. Es més aviat una continuació imperfecta de l'anterior situació ministerial. Imperfecta, perquè, amb una ideologia semblant, el govern actual és més feble. Tot fa preveure que no gaudirà d'una llarga vida. I amb l'actual constitució del Parlament, hom no veu altra solució que la formació d'un govern d'esquerres.

El gran nombre de partits polítics fa difícil una situació estable, per assolir la qual caldria una intel·ligència prèvia entre grups polítics afins, intel·ligència que sovint esdevé impossible perquè els interessos dels partits s'imposen als interessos nacionals i a les idees que hom defensa. El gran patriotisme i l'elevat nivell cultural de la generalitat del poble francès el salven de què la lluita política degeneri en anarquia o acabi en una dictadura.

Ja l'any 1844, un francès il·lustre: Alexis de Tocqueville, que no era un revolucionari, escrivia:

"Vindrà un temps en el qual el país quedarà dividit en dos grans partits... Serà entre aquells que posseeixin i aquells que no posseeixin que la lluita política s'establirà; el gran camp de batalla serà la propietat, i les principals qüestions de la política versaran sobre modificacions que caldrà fer al dret del propietari. I llavors veurem les grans agitacions públiques i els grans partits polítics..."

I sembla que aquest temps profetitzat s'acosta. A Anglaterra, després de l'èxit dels laboristes en les eleccions municipals, diversos diaris han demanat que d'ara en avant els electors és divideixin en dos grups oposats: socialistes i antisocialistes. I a França mateix alguns dels partits esquerrans — radicals-socialistes i socialistes especialment — no resten separats més que per alguns malentesos.

Cal, definitivament, que les esquerres de tot arreu s'uneixin. Tota divisió entre elles és o una claudicació o un suïcidi.

Petits comentaris

Si cada terra fa sa guerra, els barcelonins no tenen dret a queixar-se de la manera com hi són fetes les obres d'urbanització a la Plaça d'Espanya.

Que els transeünts s'exposen a caure i esberlar-se el cap? Cert, però cal tenir en compte que s'ha seguit sempre el mateix procediment; les Rambles, Plaça de Catalunya etc., etc., i normes tan arrelades no poden

arreconar-se així com així. Es sistema patentat, res més.

Sembla que per fi l'"Espanyol" arribarà a aconseguir el cobèjat títol de campió.

A l'equip capitanejat per Zamora l'honor li arriba un xic tard. Cal tenir en compte que la desastrosa excursió del "Barça" a Amèrica ha estat el principi del fi de la pilota i el triomf en aquestes condicions passa sense pena ni glòria.

No pot negar-se que l'estiu de Sant Martí ha estat pròdig en calamitats: l'erupció de l'Etna, el naufragi del "Vestris", topades, incidents, conflictes; i en el camp polític, crisis, dimissions, eleccions, en fi, tot un programa. Un programa complet i variat amb un número sensacional; el dels fantasmes de la Diagonal.

Quina llàstima que s'hagi aclarit tan aviat el misteri. ¿Què comentaran i amb què badaran ara els barcelonins?

PONCELL

Notes marginals

"La moral americana és la moral que ha de dominar el món" — ha afirmat el president Coolidge davant els legionaris americans. Segons ell, els Estats Units són, encara, la primera de totes les nacions. El seu exèrcit — la seva armada sobretot — ha d'ésser, doncs, la més potent. Tranquil·lament, orgullosament, amb motius tan aviat pràctics com evangèlics. Mr. Coolidge, amb el seu recent discurs, ha inflat un colossal globus que prompte ha donat la volta al món. Amb lletres de gran relleu, hom pot llegir-hi el nom: IMPERIALISME.

"Conec molts llibres capaços d'ensopir-nos; no en conec cap, en canvi, que hagi causat un perjudici real" — diu Voltaire. I més avall afegeix: "No temeu els llibres. Deixeu llegir i deixeu dansar; aquests dos entreteniments no faran mai cap mal a ningú."

"Però malgrat la quantitat enorme de llibres — segueix encara — que poca gent llegeix! I si hom llegís profitosament, ¿veuríem tantes deplorables bestieses com veiem?"

Al cap de dues centúries d'ésser escrites; quina actualitat no conserven aquestes línies! Més actualitat, certament, que moltes escrites avui.

"Hom governa els homes amb la intel·ligència: no jugaríem als escacs amb un bon cor."

LA PAU

Qüestió palpitant entre els humans, ha estat sempre la qüestió de la pau.

Des de l'última gran guerra, sembla com si una lliçó d'ella extreta, hagi avivat la necessitat d'imposar-la.

I de llavors, també, molts tractats, conferències i pactes d'arreu i de tothom, s'han proposat.

Mes, en tot, sempre grans divergències han sortit, fent continuament impossible l'unànime acord.

La pau és, al meu entendre, totalment impossible en aquest temps en què la societat està plena d'egoisme i ambició i per complet mancada de bons sentiments.

Ja poden fer-se nous pactes, ja; ja poden proclamar i acceptar el desarme que, malgrat tot, no deixaran de sorgir guerres.

Estan tan pervertits els humans sentiments, que per més que no tinguin grans aparells destructors, per més que s'anul·lin totes les armes, no podran assegurar mai la pau universal.

Perquè l'home porta arrelat en el més profund del seu ésser, el guerrer instint, i, a manca de bombes, canons o fusells, té sempre el garrot, la pedra, el puny, etc, per medi dels quals podrà ésser menys cruel, però guerra al fi.

La pau, actualment, és impossible.

Noves guerres, i encara més fortes que la passada, hi ha d'haver al món, perquè la sang vessada arribi a portar als cors dels humans nobles sentiments.

I, per això, crec que, mentrestant, són inútils, són vans tots els treballs que uns i altres fan.

La pau no pot assegurar-la un pacte, no podrà patentitzar-la mai una conferència ni una societat.

L'única manera d'anar vers la pau, és fent una revisió dels valors universals.

Repasar l'aritmètica social i per medi de l'amor i la instrucció, anar esborrant del món tots aquests nombrosos zeros que hi ha, que formen la multitud, les masses.

Tots aquests zeros que, posats a la dreta de qualsevol intel·ligència, més o menys elevada, que representa sempre un número d'un valor, el multipliquin. Aquest és l'únic, l'imprescindible canvi, per anar més aviat a la seguretat de la pau.

I quan la llum de la cultura hagi entrat en els esperits, fins ara òrfens de la mateixa, quan, amb substitució al zero, tingui tothom un vertiable valor, en si mateix, llavors la pau serà un fet, perquè estarà asentada sobre els fonaments més forts, sobre els únics capaços d'aguantar el gran pes del bell edifici universal.

El pur i sensible esperit de cada u.

JOSEP CAMPS

De la collita

Hi ha dones que, en anar a Montserrat, s'ho ponen de tan bona fe, que àdhuc per passejar per la muntanya porten al cap la mantellina.

Estant-se a la miranda del restaurant Sant Joan, sembla que hom es trobi a bord d'un vaixell immòbil per haver-se petrificat amb les aigües, com altre Mar Roig.

Les anells en els dits de les mans de molts homes sembla que hi siguin per què no és noti que porten, o les ungles llargues o les mans brutes: les dones les porten per que vegin que tenen les mans polides i fines.

EL "CORRIDO" PRACTIC

—Vull aprofitar tot l'estranger abans que s'aprovin els nous aranzels.

IMPACIENCIA

—“En què quedem? ¿Quan s'inaugura esto de l'Exposició?”
—Pregunta-ho als nordamericans, que ho deuen saber més que nosaltres.

ELS ROMANTICS

—I pensar que, perquè jo hi visc, el meu xicot d'aquesta barraca en diu la torre de marfil.

Una comissió de guàrdies urbans han volgut palesar el seu agraïment a la regidora senyoreta López de Sagredo, la qual va procurar-los unes millores, i li van fer ofrena d'un ram de flors.

La gentil consellera de la ciutat — dona al fi — va restar emocionada davant del present i va dir que si el ram es pogués dissecar, el guardaria tota la vida.

El Papa Pius XI, es mostra contrari als concursos de gimnàstica femenina que hom pensa celebrar a Itàlia.

Mussolini, però, sembla que no vol fer cas de les advertències pontificals, i tira endavant el projecte, car ell es proposa que la nova Itàlia sigui un poble tan massís que, per no tenir feblesa de cap mena, vol desterrar-ne fins el "sexo débil".

Allí han de poder rivalitzar amb l'Uzucudum, fins les criatures de bolquers.

Mattia Battistini, el gran baríton d'òpera que acaba de morir, ha deixat la seva fortuna a les dames catequistes de Madrid.

Coincidint amb la futura Exposició Internacional de Barcelona, es celebrarà a la nostra ciutat un Congrés de Genealogia Nobiliària i Heràldica, que n'hi haurà per llogar-hi pa i sucari-hi caddires.

Serà molt curiós assabentar-nos de l'arbre genealògic de tota la nostra aristocràcia de fil i cotó que perquè ha fet quatre xavos explotant els obrers de la nostra terra, ara es consideren descendents del rei Wamba o poc menys. Se'n podria fer una auca de rodolins!

"El Sol" va publicar un llarg article fent la crítica dels nous Pressupostos de l'Estat que porten un superàvit inicial de 31.000.000 de pessetes.

Amb tot i això, diu "El Sol" que no n'hi ha per estar contents, car s'ha descuidat el Pressupost d'Instrucció Pública.

D'ençà que no funciona el Congrés per antonomàsia, que es fan arreu congressos de tota classe, com si la gent no sabés estar-se de xerrar.

Ara en faran un de Música sagrada que sembla tindrà gran importància.

Nosaltres, però, ens abstindrem d'anar-hi perquè no tenim ganes de dormir.

Potser serà un disbarat, però en matèria de música, ens agrada més oir Iruستا-Fugazot-Demare.

Un cronista de societat de la nostra premsa diària dedica només que dues columnes a ressenyar la "puesta de largo" d'una aristocràtica senyoreta.

Ja voldríem veure com s'ho deuen fer ara les noies "bien" per posar-se de llarg i anar ensenyant els genolls.

A Rio de Janeiro es projecta fundar una institució bancària que s'anomenarà "Banc del Cafè".

Tractant-se d'un Banc ho trobem poc seriós perquè pot donar marge a què els empleats, en comptes de treballar hi vagin a fer el domini.

Hem llegit que fa pocs dies, en un poblet de França, anomenat Pezenas, es va cremar una mitra.

Per nosaltres ja es poden cremar totes, que no hi portarem cap galleda d'aigua.

Diuen de Xicago que les estadístiques demogràfiques del mes passat, registren 116 morts per atropells d'automòbil.

Que no se n'assabentin els xòfers de Barcelona, car podrien sentir enveja i aleshores, ai!, dels pobres que hem d'anar a peu!

A. G.: Anirà, com de costum.
L. P. M.: Anirà.
D. M. i O.: Anirà. No sabem a què us referiu amb la lletra que ens acompanyeu el treball.
J. I.: Impossible. Tocar aquests temes ni pensar-hi.
J. A.: Bé; ho posarem en cartera. Si un dia tenim temps, ho esporgarem una mica de retòrica inútil i anirà.
A. S.: Quina llàstima que no sapiguen escriure. Es l'únic camí — no se'n coneix d'altre! — per a esdevenir escriptor.

Imp. La Campana i L'Esquella. Olm, 8.—Barna